

Öncesi Sonrası ile

Alevilikte

Ölüm

Remzi Kaptan

Öncesi Sonrası ile
Alevilikte
Ölüm

Remzi Kaptan

Remzi Kaptan, 1976 yılında dünyaya geldi.

Remzi Kaptan, kişilik bilincine ulaştıktan sonra tercihini Alevilik yoluna hizmetten yana yaptı. Bu tercihin gereği olarak Alevilik yoluna hizmetini sürdürmeye devam ediyor.

İletişim için: remzi.kaptan@yahoo.com

“Öncesi ve sonrası ile Alevilikte Ölüm“ adlı bu çalışma Remzi Kaptan’ın çeşitli zamanlarda yazdığı yazılardan ve yaptığı sohbetlerden derlenmiştir.

“Reenkarnasyon, Tenasüh, Devriye, Devr-i Daim olmak, Cennet, Cehennem“ adlı yazılar bu çalışmanın genişletilmiş baskısında yer alacaktır.

İçindekiler

Giriş	6
İlkel Topumlarda Ölüm	7
Felsefede Ölüm	9
Uzakdoğu Dinlerine Göre Ölüm	12
Yahudilikte Ölüm	14
Hristiyanlıkta ölüm	16
Bize Göre Ölüm	17
Ölen Tendir Can Ölmez	20
Ölüm Karşısında Davranış	24
Bilinmek ve İşıtilmek	28
Ölümden Kim Korkar	32
Bilinmek, Anlaşılmak, Gerçekleşmek, Var Olmak	34
Ölmeden Önce Ölmek	38
En Kötü Durumlara ve Olumsuz Sonuçlara Hazırlıklı Olmak	40
Esas Olan Sevgi, Barış, Kardeşliktir	44
Hakka Teslimiyet	48
Kırk Erkanında Okunacak Gülbenk	50
Kırk Erkanında Okunacak Sofra Gülbengi	56

Giriş

Ölüm hayatın yadsınamaz, yok sayılamaz gerçeğidir. Ne kadar korkarsak korkalım, inkar edelim, yokmuş gibi davranalım; ölüm hayatın gerçeğidir.

Hayatın gerçeği olmakla beraber genel bir cevabı yoktur “ölüm nedir” sorusunun. Her toplum dolayısıyla bireylerinde farklı farklı anlam vermeleri vardır ölüme.

Tarih boyunca ölüm insan tarafından hiç bir zaman basit olarak değerlendirilmemiştir. Bu doğru bir tutum olmakla beraber doğru mananın verildiği tartışılır bir durumdur.

Doğumda olduğu gibi ölümden insan iradesinin dışındadır. Ancak her zaman ve her zeminde vurgulamaya çalıştığımız gibi, hayata kattığı/verdiği anlam ile insanoğlu/kızı ölüm olayı karşısında da bir tutuma/anlayışa sahiptir. Hayata verilen anlam, anlamına uygun bir hayatın sahibi olmak/olmaya çalışmak; ölüm fenomeni karşısında da hazırlıklı olmak demektir. Sonuçta bu dünyada yaşayan canlılardan sadece insan ölümlü olduğunu, günün birinde öleceğini bilir. Bu bilinç insanda ölüm ile ilgili inançlar edinmesine vesile olur. Bizlerinde bu aktarımla yapmaya çalıştığı bir bütün halinde – öncesi, sırası,sonrası- ölüme dair düşünce ve görüşlerimizi inancımızda bize verdikleriyle anlaşılır bir üslupla anlatmaya çalışmaktır.

İlkel Topumlarda Ölüm

Hangi toplumun medeni hangilerinin ilkel oldukları bizce tartışılır bir durumdur. Ancak genel kabul görmüş bir tanım olduğundan dolayı eski kültürleri/toplumları tanımlarken “ilkel” kavramını bizlerde anlaşılır olması bakımından kullanıyoruz. Dolayısıyla kimse “ilkel toplumlarda ölüm” başlığına bakıp o toplumlara, başkalarının çokça yaptığı gibi bizlerinde ilkel toplum diyerek küçük düşürdüğü gibi yanlış bir sonuç çıkarmasın.

Bu kısa açıklamadan sonra gelelim ilkel toplumlarda ölüme. Girişte de açıklamaya çalıştığımız gibi insanoğlu/kızı var olduğu günden günümüze -ve gelecekte de- davranışlarının türlü nedenlerini merak etmiştir/etmeye de devam ediyor. Varlığını tehdit eden ölüm ve benzer olayların sebeplerini anlamaya çalışmıştır. Tarihi ve etnolojik bilgiler ölümle ilgili düşüncelerin ilk medeniyetlerde de olduğunu gösteriyor.

Antropologlara göre ilkel toplumlarda insanlar ölümü kötü, korkunç olarak görmüyorlardı. Ölüme sağduyulu yaklaşıyor ve ölümü düzenledikleri törenlerle anıyorlardı. İlkel toplumlar ölümü hayatın daha bir üst boyutuna yükselen bir ritüel ve bazı şekillerde sonsuzluğun zevkini tatma olarak görüyorlardı. Yine bazı genel bilgilere göre ilkel toplumlar ölümü ruhun bedenden ayrılması fakat değişik bir şekilde de olsa hayatın devam ettiği şeklinde algıladıklarını gösteriyor. Bazı ilkel insanlar ruhu gölge ve buhar gibi algıladıklarından, ruhun geçici bir süre bedenden ayrılması rüya, sürekli olarak ayrılmasını da ölüm olarak algılamışlardır. Eski mezarlar incelendiğinde, insanın başka bir alemde yeniden yaşayacağına inanıldığı iması içeriyor. Bazı ilkel toplumlarda ölümü kötü niyetli ruhların,

hain ruhların ve büyücülerin işleri olarak algılıyordu. Yine bazı ilkel dinlerde/toplumlarda ve günümüzdeki bazı ilkel toplumlarda ölüm, Tanrıya karşı işlenmiş bir suçun cezası olarak değerlendirilmektedir.

İlkel toplumlarda ölümlerin başka bir alemde hayatlarını devam ettireceğine inanmak beraberinde bazı ritüellerde geliştirmişti. Ölümlerin özel eşyalarının ve daha ihtiyaç duyacakları başka şeylerini de beraberlerinde gömmeleri gibi. Eski Mısırlıların, elbiseler, yiyecekler, silahlar ve insanın ihtiyaç duyabileceği diğer bazı şeyleri, onları kullanıp mutlu olmaları için ölümleriyle beraber gömdükleri rivayet edilmektedir. Eski Mısır dinlerinde hayat, ölüm ve öteki dünyaya dönük olarak düzenlenmiş, ölümden sonra yaşamaya inanılmış ve mumyalama vb. gibi şeyler yapılarak sonsuza kadar mutlu yaşamak için dünyada geçirilen kısa süreli hayatın, erdemli bir şekilde harcanması şart koşulmuştur. Mısırlılara benzer ritüellerin eski Amerika yerlilerinde de olduğu da rivayet edilmektedir.

Sonuç olarak, ilkel insanlardaki ölüm ile ilgili tutumların günümüz insanının tutumlarıyla benzerlikler taşıdığı tespitini yapabiliriz. Günümüz insanı da ilkel ataları gibi ölümün hayali bir deneyim olması görüşünü taşıyor. Günümüzde geceleyin mezarlıkların yanında geçilirken duyulan korku, ilkel ataların korkularından az değil. Ölümlere yapılan törenler, yaşla ilgili uyulan kurallar, ölüye karşı suçluluk duygusu ve daha başka hususlar ilkel ataların günümüz insanın bilinç altına yerleştirdiği miras olsa gerek.

Felsefede Ölüm

Filozoflar ölüm fenomenine duyarsız kalmamış, felsefeye katkıları olmuş her akım ölüme bir açıklama getirmeye çalışmıştır. Montaigne; “felsefe bizlere ölmeyi öğretir” diyerek filozofların ölümle ne kadar ilgili olduklarını vurgulamaya çalışmıştır.

Önemli filozoflardan Sokrates, ölümü kötü olarak görmez. Hatta ölümü bütün insanlar için bir nimet olarak görür. Ölümden korkmanın hata olduğuna inanan Sokrates bu hatanın üstesinden akıl ile gelinebileceğini belirtir. Yine önemli bir filozof olan Platonunda ölüm ile ilgili görüşleri Sokrates ile benzerlikler taşıyor. Platon, “hayat bir mahkumiyete benziyor. Bu durumda bedenlerimizin birer hapisane olduğunu bilemiyoruz. Ölüm öyle bir kurtuluştur ki, bu hapishaneden kaçmaya benziyor” diyor. Aristoteles de, Sokrates ve Platonla benzer görüşleri ileri sürüyor. Antik Yunan felsefi akımlarından Epikürcülerin ölüm ile ilgili düşünceleri de dikkat çekici. Ölüm üzerinde bir hayli tartışma yürütmüş olan Epikürcüler düşüncelerini “ölüm varken biz yokuz, biz varken de ölüm yoktur. Hiç bir zaman karşılaşmayacağız ki ondan korkalım” sözü ile dile getirmişlerdir. Stoacıların ölüm ilgili düşünceleri Epikürcülerin düşüncelerinin adeta zıttı gibi. Stoacılara göre ölüm, “hayatın en önemli olayıdır. İyi yaşamayı öğrenmek, iyi ölmeyi öğrenmek veya iyi ölmeyi öğrenmek iyi yaşamayı öğrenmek demektir”. “Bütün hareketlerimizde daima ölümlü olduğumuzu, sonunda öleceğimizi hiç bir zaman aklımızdan çıkarmamız gerekir” diyerek ölüm korkusunu aşmanın en önemli yolunun sürekli onu düşünmek olduğunu savunmuşlardır. Egzistansiyalist/varoluşçu akımda ölümle ilgili

bir çok tartışma yürütmüştür. Hatta bu akımın ortaya çıkmasının en önemli nedenlerinden biride ölüm, ölümden duyulan korku ve kaygılar üzerine yapılan çalışmalara dayanmaktadır. Varoluşçu filozoflardan Heidegger'e göre felsefe, ölüme bir hazırlıktır. “Hiç kimse başka birinin ölümünü elinden alamaz ve engelleyemez. Herhangi birisi başka birisi için ölüme gidebilir. Bu her zaman insanın başkaları için *belli bir şeyde* kendisini feda etmesi anlamına gelir. Böyle bir ölüm hiç bir zaman en dar anlamda başkasının ölümüne sahip olmak, onu yaşamak anlamına gelmez. Ölüm her defasında, her varolanı kendisi olarak almak zorundadır. Ölüm, ölüm olduğundan dolayı özsel olarak benimkidir. Ölüm bu açıdan hakiki anlamda ‘Varolma İmkani’ anlamına gelir. Burada sadece bireyin kendi varlığı söz konusudur (...). Ölüm verilmiş bir şey olmayıp aksine kendisi en üst düzeyde özsel olarak anlaşılan bir fenomendir” diyor Heidegger. Varoluşçu filozoflara göre insan ölmekte olan ve bunu düşünmesi gereken bir varlıktır.

Materyalist felsefeye göre ölüm, organizmanın hayati faaliyetlerinin sona ermesi ve canlı sistem olarak bireyin yok olması manasına gelmektedir. İnsanın ölümü, hayvanların ölümü ve otların kuruması gibidir. Materyalistler genel olarak bedenle beraber ruhunda öldüğüne inanırlar.

Hümanizme göre kaçınılmaz bir son olan ölüm o kadarda kötü değildir. Ölümlerin hiç bir şüura sahip olamayacaklarına, onların hayatlarını kaybettikleri gibi hayatında onları kaybettiğini düşünürler hümanistler. Hümanistlere göre insanlar, ölümlerle sevdiklerini kaybetmelerine üzülmemeliler, zira onlar hayatın düzensizliklerinden sonra güzel bir uykuya yatmışlardır.

Onlara daha hiç bir şey dokunmayacak, rahatsız etmeyecektir, hatta rüyalar bile. Kısacası hümanistlere göre ölünce (tabiri caizse) “bütün dertler bitecektir” çünkü insanın şuuru ve kişiliği, tamamen beyin fonksiyonlarına bağlıdır. Beden ve beyin bir bütün olarak öldükleri zaman ise bu varolma da sona erecektir.

Spiritüalistler, ruhu maddeden tamamen ayrı, cesede canlı ve bilinçli görünümünü veren bağımsız bir varlık olarak kabul ederler ve ölümü, Allah'ın insanlara bahşettiği en büyük lütuflardan biri olarak değerlendirirler. Bedene bürünmüş ve madde aleminin ağır gerekleri içinde evrimini tamamlamak için çırpınan insanlar için ölüm, yeni imkanların kapılarını açmaktadır. Ölümü bu şekilde algılamayan insanlar ise, onu kendileri için ızdırap kaynağı haline getirmişlerdir. Ayrıca Spiritüalistler, belirli şartlar altında ölü ruhlarıyla iletişim kurmanın mümkün olduğuna inanırlar.

Uzakdoğu Dinlerine Göre Ölüm

Budizm'e göre ölüm, yeniden dünyaya gelişin başlangıcıdır. Böylece canlıların ruhları sürekli olarak ölür ve yeniden dünyaya gelirler. Her dünyaya gelişte ruh, kimi kez hayvan, kimi kez de insan bedeninde hayatını sürdürür. Sonunda gelişip olgunlaşarak Nirvana'ya ulaşır. Yani doğru, güzel, iyi ve eksiksiz duruma ulaşır. Böylece acı çekerek bedenden bedene geçen ruh göçü son bulur. Ruh aydınlanarak sonsuz mutluluğa erişir. Budistlere göre insan Nirvana'ya ulaşınca, Buda haline gelir. Böylece önceki hayatlarının yüzlercesini, binlercesini yaşar ve bu süreç içinde ruhsal olgunlaşma sürecini hatırlar. Budistlere göre bir kere yaşamak yeterli değildir. Ruh olgunluğuna ulaşmak için bir hayat yeterli değildir, bunun için Reankarnasyon olmalı ve insan ruhi olgunluğa erişinceye kadar gidip gelmelidir.

Hinduizm`de de Budizm`de olduğu gibi olgunluğa ulaşmak için tek bir hayat yeterli değildir. Hinduların büyük çoğunluğu, ruhun ölümsüzlüğüne inanmışlar ve ölümden sonrası için insanların bazılarının yeniden dünyaya insan olarak, bazılarının kuş veya hayvan olarak, bazılarında ağaç gibi, hareket etmeyen nesnelere inanırlar. Tekrarda dünyaya gelmede sahip olunacak biçimler, dünyadayken yapılan fillere göre değişir. Günahları iyiliklerinden daha fazla olanlar, yaratılış dizisinin en aşağısına inerler. Tersine de yaratılış dizisinin en yukarisında olarak dünyaya gelinir. Hindulara göre mutlak mutluluk, insanın bu fani dünyada devamlı süre giden doğum-ölüm dairelerinden kurtulmasıyla mümkün olur. Hindu için ölüm bir korku teşkil etmez. Çünkü o sadece bir hayat yaşamayacağına, seri doğumlar sayesinde tekrar geri geleceğine, bu doğum ve ölümlerin, ruhunun evrenin ruhuna karışmaya kadar devam edeceğine inanır. Hindu ve Budistler, ölümü bitmeyen bir süreç içinde, eski bir elbiseyi, yeni ve daha güzeliyle değiştirmek gibi bu dünyaya gelip gitmek şeklinde

yorumlayarak aynı görüşleri paylaşmaktadırlar. Böylece hayat kelimesi, bir kimsenin doğumuyla ölümü arasında sınırlandırılmaz. Hayat bir süreçtir ve değişim olmadan herhangi bir süreç olmadığı gibi, oluşum/gelişme olmadan da değişiklik olmaz.

Yahudilikte Ölüm

Yahudilik inancında ölümün sebebi ilk günahahtan aranır. Çünkü bu ilk günahahtan önce insan ölümsüzdü. Tevrat'ın ilk bölümü olan Tekvin'in 2. Babının 16. ve 17. ayetlerinde şöyle denir: “Ve Rab Allah, Adama emredip dedi: Bahçenin her ağacından istediğin gibi ye. Fakat, iyilik ve kötülüğü bilme ağacından yemeyeceksin. Çünkü, ondan yediğin günde mutlaka ölürsün.” Tekvin'in 3. Babının 17-19 ayetinde de şunlar yazıyor: “Ve Âdem'e dedi: Karının sözünü dinlediğin, ve: Ondan yemeyeceksin, diye sana emrettiğim ağaçtan yediğin için, toprak senin yüzünden lanetli oldu; ömrünün bütün günlerinde zahmetle ondan yiyeceksin; ve sana diken ve çalı bitirecek; ve kır otunu yiyeceksin; toprağa dönünceye kadar, alının teriyle ekmek yiyeceksin; çünkü ondan alındın; çünkü topraksın, ve toprağa döneceksin.”

Yahudilik inancında insanların ölümden sonra inecekleri yeryüzünün

derinliklerinde bulunan bir “ölüler aleminin” varlığından söz edilir. Tanrı

karşısında aldıkları tavra bakılmaksızın bütün ölümlerin aynı kaderi

paylaşacağı yer altındaki bu karanlık yere “Şeol” denilmektedir. Şeol iyilerin de kötülerin de, inananların da inançsızların da, İsrailoğullarının da başka milletlerden olan insanların da ölümden sonra gittikleri yer olarak görülür.

Hezekiel bölümünün 18. Babının 30. 31. 32. Ayetlerinde de şöyle denmektedir. “Bundan dolayı ey İsrail Evi, size, herkese kendi yollarına göre hükmedeceğim. Rab Yehova'nın sözü. Dönün, ve kendinizi bütün günahlarınızdan döndürün de, fesat sizi helake düşürmesin. İşlemiş olduğunuz günahların hepsini üzerinizden atın, ve kendinize yeni yürek, yeni ruh yapın; ve niçin ölesiniz ey İsrail Evi? Çünkü ölen adamın ölümünden ben

zevk duymam, Rab Yehova'nın sözü; Öyleyse dönün de yaşayın.”

Yahudilik inancında, kainatın altüst olmasından sonra Allah'ın krallığı yeryüzünde kurulmuş olacak ve ölümler dirilecektir.

Hristiyanlıkta ölüm

Yahudilikte olduğu gibi, geleneksel Hristiyanlık inancında da ölümün sebebi, Ademin yasak meyveyi yediği “ilk günaha” dayandırılmaktadır. İlk günahın sonucu olarak insanın bedensel ölümü yaşaması gerekiyor, “ilk günah olmasaydı bu ölümü yaşamayacaktı”.

Hristiyanlık inancına göre insan ruh ve bedenden oluşmuştur ve ölen sadece bedendir. Ruh Rabbine dönmektedir.

Hristiyanlık inancında ölümden sonra dirilmeye inanış vardır. Dini görevlerini eksiksiz yerine getiren, başka insanları seven ve başka insanlar tarafından sevilen birisi için ölümden korkmak gereksizdir. Çünkü ölüm bir son değil, bir başlangıçtır. Hz. İsa'nın dirildiğine inanmak, kişinin kendisinde yeniden dirileceğine inanmasıdır. Çünkü Hz. İsa'yı dirilten Tanrı, diğer insanları da diriltecektir.

“Dirilmek ne demektir? Ölümde, ruh ve beden birbirinden ayrılır, insanın vücudu bozulur, ruhu ise, yüceltilmiş vücuduyla yeniden bir araya gelmenin bekleyişi içinde Tanrı'ya gider. Tanrı her şeye Kadirliğiyle vücutlarımızı ruhlarımızla birleştirerek, İsa'nın Dirilişinin etkisiyle onlara nihai bir biçimde çürümez yaşamı verecektir.”

Bize Göre Ölüm

Bütün bu genel bilgilerden, tespitlerden sonra gelelim bizlerin ölüm fenomenine bakışına, ölüme dair düşüncelerimize.

İnancımızın esaslarından birisi ruhu verenin Hak olduğu ve ruhun geri döneceği yerinde geldiği yer olduğu esastır. Bu esastan hareketle ruhun asıl sahibine, ondan geldiği gibi temiz olarak dönmesidir.

Bir çok inançta olduğu gibi bizlere göre de ölüm bir son değil, yeni bir başlangıçtır. Erenler bunu çok güzel ifade etmişlerdir. “Ölen tendir, can ölmez” diyerek dile getirmişlerdir ruhun ölümsüzlüğünü.

Ölüm yeni bir başlangıç olduğuna göre ölümden korkmak yersiz. Ancak “dünya ahretin tarlası” olduğundan anlam vermek gerekiyor. Sadece anlam vermek yetmez. Bununla beraber anlama uygun bir yaşayış sahibi olmak gerekiyor. Doğru manada yaşayanlar zaten ölümden korkmazlar.

Ölüm aynı zamanda yaşamın doğal bir parçasıdır. Bazı kimselere göre ölüm yaşamın anlamıdır. Ölüm bize hiç uzak değildir. Her an bizimle beraberdir. Bu gerçeği iyi kavramak gerekiyor. Nitekim bir çok insan güncel kaygılara takılmanın sonucu bu gerçeği unutuyor. Fakat en olmadık vakitte (onlara göre) ölüm karşılıklarına çıkıyor. Aslında ölüm için olmadık vakit yok. Yaşadığımız süreç ölümlerle de karşılaşacağımız süreçtir.

Bazı şeyler binlerce kez tekrar edilmelidir. Çünkü insanoğlu esası unutup tali olanlara değer veriyor. Bu bağlamda ölüm gerçeğini insanlara defalarca hatırlatmak gerekiyor. Ölüm bir noktada yaşamın anlamı olduğundan, insana ölüm gerçeğini hatırlatmakta yaşamın esas gayesini hatırlatmak anlamına geliyor. Belki bazı kimseler ölümün “itici” bir kavram/olgu olduğundan insanı yaşamdan “soğuttuğu” sonucuna varabilirler. Bu tamamen ters bir sonuç çıkarmaktır. Ölüm gerçeğini hatırlatmak, akılda tutmak ve bu gerçeğin bilincinde

olmak; doğru anlamda yaşama davettir. Nitekim bu mantıkla yaşamını yönlendirenler yaşamdan soğumak/bıkmak yerine daha çok yaşama sarılıyorlar. “Nasıl olsa öleceğim, hiçbir şey yapmasam da olur” mantığı sakat bir mantıktır. İnsan hep hareketli olmalıdır. Üretken olmalıdır. Boş vermiş, himbıl, tembel, mızımız... lık insanın yapısına tamamen aykırıdır.

Ölümün bize sandığımız kadar uzak olmadığını kavramış olduk. Hatta bir nefes kadar yakın olduğunu kavradık. Madem ki; ölüm bize bir nefes kadar yakın, yani her an ölebiliriz, öyleyse bir iki soralım kendimize:

Bir nefes sonra ölse, neleri yarım bırakmış olacağız?!

Daha yapacak çok önemli işlerimiz nelerdi?!

Dünya malı için kimleri dolandırdık?!

Kırdığımız kalplerin sayısı ne kadardır?!

“Keşke sunu yapmasaydım, öyle yapsaydım...” ve benzer keşkelerle biten hayıflanmalarımız çok mu?!

Boşuna mı yaşadık yoksa gerçek manasına uygun bir yaşam mı yaşadık?!

Sorularımızı yüzlerce soruyla genişletebiliriz ama bizler eklemeleri size bırakıyoruz.

Dikkat edilirse sorularımızın sonunda soru işaretiyle beraber ünlem işareti de var. Bu aslında bir (dikkate) davettir. Yaptığımız hataları tamire davet eden bir davet. Geç kalmış sayılmayız kırdığımız kalpleri onarmak için. Bilinçli bilinçsiz yaptığımız hatalardan, işlediğimiz günahlardan dolayı özür dilemek için, tövbe etmek için geç kalmadık.

Kaynaklar:

Kuranı Kerim

İncil/Kitabi Mukaddes

Dinler Tarihi Ansiklopedisi

Temel Britannica

Dinler Tarihi, Ali Serhati

Din ve İnanç Sözlüğü, Şinasi Gündüz

Ölüm Psikolojisi, Faruk Karaca

Din Psikolojisi, Hayati Hökelekl

www.dinfelsefesi.com

www.alevikonseyi.com

www.alewiten.com

www.meyilli.com

www.meryemana.net

Ölen Tendir Can Ölmez

Ölüm hepimiz için kaçınılmaz olandır. Bir noktada ölüm, yaşamımızı belirleyen ana unsurdur. Ölüme ve ölümden sonrasına yaklaşım yaşamımızın akışını da belirleyendir.

Kimi var ki yaşamı bedeniyle var olduğu süreyle sınırlar. Bedensel tükenişle canında yok olacağına inanır, ona göre bir yaşamın sahibi olur.

Kimi var ki buradaki gibi bir yaşantıyı ölümden sonrada ister. Fakat oradaki yaşamında burada sahip olmadıklarına sahip olmanın arzusuyla kendisine öğretilmiş dogmatikliği esas alarak oradaki üstün yaşam için her tür eziyeti göze alır, her tür zulmü reva görür, her tür çarpıklığa ve akıl dışılığa onay verir.

Kimi var ki ölüm ve ötesi ile ilgili tefekküre bile gerek duymaz. Öylesine, nasıl denk gelirse yaşar.

Kimi var ki yaşamını günü birlik ve önemsiz olaylarla geçirir. Bu önemsizlikleri yaşamın merkezine koyarak ölüm gerçeğini kendisince baskılamak ve yok saymak çabasına girer.

Listeyi uzatmak mümkün.

Peki biz nasıl yaklaşıyoruz?

İnancımız ne diyor ölüm ve ötesi hakkında ve bizler bunu nasıl pratikte uygulayıp yaşıyoruz?

Başlıktan da anlaşılacağı gibi bizlerin inancı, anlayışı ölenin sadece beden olduğu canın (ruhun) ise ölmediği inancıdır.

Bedenin işlevini tamamlayıp yitirmesi ile can gelmiş olduğu asıl kaynağa geri dönmüş olur. Yani Alevice bir tabirle Hakka yürünmüş olunur.

Hakka yürümek; geldiği öze geri dönüp tekrar asıl kaynakla buluşmaktır. Bu anlamıyla hasretin giderilmesi, vuslatın gerçekleşmedir.

Ölüm ve ötesine dair böyle bir inanca sahip olan Alevilerin yaşamlarını da bu anlayış doğrultusunda anlamlandırmaları gerekiyor.

Öz olarak bu inancı koruyup yaşatmakla beraber ağır baskı, misyonerlik ve asimilasyon neticesinde bazı Alevilerin bu inancında bir erozyon, kırılma ve egemen anlayışın ölüm ile ilgili inanişına benzer bir yaklaşım ortaya çıkmıştır. Dolayısıyla bazı Alevilerin böyle bir algı sahibi olmaları Alevilik inancının ölüm ile ilgili anlayışının bu algıyı şekillendirdiği düşünülmemelidir.

Alevilik inancının ölüm anlayışı, yukarıda da ifade edildiği üzere Hakka yürüme, öz ile buluşma, vuslata erme seklindedir. Bu anlayış kişinin yaşamını mümkün oldukça verimli yaşamasını, kendi cüzi iradesi dahilinde olanlara uymasana ve iradesini sonuna dek olumlu anlamda kullanmasını, barışıklığı (en başta kendisiyle olmak üzere, doğa ve cümle varlıkla) içselleştirmesini, bedenini hor kullanmamasını ve en önemlisi de ruhunu Dört Kapı Kırk Makam şeklinde formüle edilen eğitim, öğrenim ve uygulamayla kemalet erdirmesini önermektedir.

Zaten canın bedenleşmesinin amacında budur. Kemalet ermek, olgunlaşmak, insan-ı kamil olmak, gerçeğin sırrına vakıf olmak ve böylece geldiği öze, o özü bilmiş olarak geri dönmektir.

Ölüm bir yok olma, son bulma değildir. Ebediyetin giriş kısmıdır.

Hakkıyla yaşanmış bir yaşam, kemalet ermiş bir can için ölüm sevenin sevdiğine kavuşmasıdır.

Kemalet uzak, nefsaniyeti ve bencilliği esas almış olan, barışıklık yerine kin ve nefreti yaşam biçimi haline getirenler (yani ham ervahlar) için ise ölüm elbette ki kavuşma ve vuslata erme değildir.

Bu tür ham ervahlar için bu halleriyle o ana kaynakta, o kutsal ışıktaki yer yoktur.

Ham ervahların kutsal nur ile bütünleşebilmeleri için ilk önce ham ervahlıklarını gidermeleri, kemalet ermeleri gerekiyor.

Peki ham ervah olarak ölen kimseler ham ervah oldukları için o kutsal ışıktaki yerleri yoksa, onlara ne oluyor?

İşte belkide cehennem olgusunu burada ele almak ve bu tür ham ervahların yeri olarak görmek ve onların ham ervahlıklarının giderilmesi olarak anlamak gerekiyor.

Cehennem mekanının önemi yoktur. Bir çok anlamıyla şu yaşadığımız yer kürede cehennem niteliğindedir. Arşın bilinmedik mekanları da. Kaldı ki burada esas olan, sembollerle anlatılmaya çalışılan bu tür mekansal yerler değildir. Hatta mekan olgusu insanın bilincinin idraki için söyleniyor. Esasında bu tür fiziki anlamda bir mekana gereksinim olmayabiliyor da cehennem için.

İnsan-ı kamiller için ölüm kavuşmadır. Hasretin sonra ermesidir. Canın cananla bütünleşmesidir. Cennettir.

Ham ervahlar için ise tüm bunlarda uzak kalmaz. Cehennemdir.

Demek ki yapılması gereken olgunlaşp, kemalete erip, ölmeden önce ölüp hasreti sona erdirmektir. Bu anlayışla yaşanmış bir yaşamda zaten en güzel ve doyurucu, mutluluk ve huzur dolu bir yaşamdır. İki dünya saadeti dediklerine ancak böylesi bir inancın, anlayışın ve uygulamanın neticesinde ulaşılabilir.

Ölüm Karşısında Davranış

Ölüm bizlere çok mu uzak?

Ölüm bizlere bir nefesten de daha yakın değil mi?

Ölüm hayatımızın mutlak gerçeği değil mi?

Ölüm bize uzak değil, bir nefes kadar yakınsa ve hayatımızın tartışılmaz en yalın gerçeği ve mutlaka bize ulaşacaksa, o halde nedir bu feryat figan? Nedir bu kabullenmeme, bu yok sayma, korku, telaş ve...?

Ölüm karşısındaki bütün bu süreçler, davranışlar, tutumlar, psikolojik tavırlar sakın hayatı yeteri derecede anlamlı ve mutlu yaşayamadığımızdan olmasın?

Bizce öyledir. Hayatı yeteri kadar anlamına uygun yaşayabilme becerisi gösteremediğimizden ölüm karşısında böyle sersemleşiyor, olmaması gereken tutum ve davranışlar içine giriyoruz. Oysa hayatı anlamına uygun bir şekilde yaşayabilsek ölümü de gerektiği gibi karşılar ve çekilmesi gereksiz acıları çekmemiş olurduk.

Ölüm yaşayacağımız mutlak gerçekse, oturup hiç bir uğraşın sahibi olmaksızın, tembel ve bitkin bir şekilde ölümün gelmesini mi bekleyeceğiz? Hayır.

Ölüm mutlaka gerçekleşecek diye har vurup harman mı savuracağız? Hayır.

Eninde sonunda öleceğiz deyip isyankar olup hiç bir değer ve doğru tanımayarak ölüm gerçeği karşısında vurdumduymaz mı olacağız? Hayır.

Hep biz veya en yakınımızdakilerden biri, sevdiklerimizden biri ölecek kaygısı ve korkusuyla mı yaşayacağız? Hayır.

Peki nasıl olmalı, nasıl bir davranış ve ruh ikliminde olmalıyız ölüm karşısında?

Ölümü yaşamın doğal bir sonucu olarak anlayıp 'ölen tendir can ölmez' düşüncesi ve inancıyla Hakka yürüyeceğimize iman ederek karşılayacağız ölümü.

Ölüm bir son değildir. Ebedi mekanımızın ilk basamağıdır. Ölüm karşısında korkuya, telaşa, kayıtsızlığa, vurdumduymazlığa ve daha benzer şeylere gerek yok.

Yerli yerinde bir anlama ve inanç ile yaklaştığımızda taşlar yerine oturmuş olacaktır.

Her canlının doğumu nasıl aynı şekilde bir gün mutlaka öleceği gerçeğini beraberinde getiriyorsa, bu doğum aynı zamanda canın/ruhunun ölmezliğini de beraberinde getiriyor.

Ten ölüyor. Tenin ölmesi bile mutlak bir yok oluş anlamına gelmiyor. Ten ölünce başka bir şekil alarak varlığını sürdürüyor.

Başkalaşmışta olsa varlığını sürdüren ten bile tam anlamıyla yok olmazken can nasıl yok olsun ki?

Korkuya ve tereddüte gerek yok.

Can ölmüyor.

Nasıl bu kadar eminiz canın ölmediğine?

Gidip gelen var mı?

Gidip gelen şüphesiz ki yok ama biz yinede eminiz. Yolumuz, inancımız, idrakimiz, bilincimiz bize bunun böyle olduğunu açık açık söylüyor, gösteriyor.

Bu noktada ölüm canın asıl sahibine geri dönmesidir.

Can asıl sahibine geri dönerken, damla misali okyanus ile birleşirken elbette yanında, beraberinde bazı şeylerde götürüyor. Zaten canın bir tene sahip olmasının asıl gayesi de bu değil midir?

İşte yaşamın asıl amacında budur. Canın tenden kopup giderken yanında götüreceklarının bilincinde olması ve doğru şeyleri beraberinde götürmesidir.

Belkide bütün mesele buradadır. Doğru şeylerin beraberinde götürülüp götürülmediği meselesindedir. Bütün bu korkular, yok saymalar, telaşlar, feryatlar... doğru şeylerin beraberinde götürülmediği hissinden, sezgisinden kaynaklanıyor olsa gerek.

Oysa anlamına uygun bir yaşamın sahibi olabilsek, kendimizle, çevremizle, cümle kainat ve varlıkla barışık şekilde bir yaşamın sahibi olabilsek, inanç ve idrak anlamında yanlış ve yetersiz yollara sapmamış olsak, eminiz ki ölümü de matem olarak değil, erenlerin yaptığı gibi kavuşmanın nişanesi olan şenlik atmosferinde karşılardık.

Hiç bir şey için geç değil. Her zaman bir kapı açık. Son nefese kadar dahi o kapı açıktır.

Başta kendimizde olmak üzere an itibariyle yaşamın tümüne, cümle kainata güzellikler ve doğruluklar işleyelim. Sevgiyi ve hoşgörüyü esas alarak, barışı ve kardeşliği ilke edinerek, dayanışma ve paylaşımı sunarak, rahmet ve merhamet

denizinden damla misali yapabildiğimiz/ulaşabildiğimiz/verebildiğimiz herkese ve her şeye verelim/yapalım/sunalım.

Kinle, kibirle, maddiyatı esas alarak, paraya taparak, dünyada kalacak olan malımıza güvenerek, hasetle, nefretle, öfkeyle, maskaralıkla, düşmanlıkla... son nefesimizi verdiğimizde Hakka yürümek yerine gerçekten ölmüş oluruz.

Ölenin ten olduğu, canın baki olduğu bilinci, inancı, idraki, sezgisi, duygusu ile ebediyete intikal etmeden, gönül dünyamızı yoklayarak, düşünce denizimizi kirlerden arındırarak ağlattığımız varsa güldürerek, kırdığımız varsa tamir ederek, döktüğümüz varsa yerine koyarak, küstüğümüz varsa barışarak, incindiğimiz varsa hoş görerek... gönül rahatlığıyla, arınmış-durulmuş pirüpak olmuş bir şekilde son nefesimizi verdiğimizde ise ölmüş olmayız, Hakka yürümüş oluruz.

Bilinmek ve İşitilmek

Duanın ibadetin özü olduğu gerçeği herkesin malumudur. Bu gerçek bundan önceki asırlarda varlığını koruduğu gibi gelecek çağlarda da varlığını koruyacaktır.

Günümüz insanı bir çok biçimsel ibadeti yapmamakla beraber dua etmeye devam ediyor. Bu manada dinlerin toplu ibadetlerine iştirak azalırken, bireysel olarak yapılan dualarda bir azalma görülüyor. Aksine fertler modern yaşamın sıkıntılarına ve getirdiği sorunlara karşı duaya ihtiyaç duyuyorlar.

Bu tespitlerden yola çıkarak şu soruları soralım ve birlikte cevap bulmaya çalışalım:

Dua nedir?

İnsanlar neden dua ediyor?

Dua gerçekten kabul olunmakta mıdır?

Dua eden kişi bunun karşılığını elle tutulur bir şekilde almakta mıdır?

Dua nedir?

En basit tanımıyla dua, yaratan Allah ile insan arasında oluşan bir iletişimdir. İbadetinde özü olan dua yaratana insanın isteklerini, tövbesini, dileklerini iletmesidir. Bu görünen, zahiri yandır. Aynı zamanda dua kendi iç benliğine yöneliş ve yaratana yakarmasıyla bu benlikte oluşmuş olan olumsuzlukların giderilmesidir de.

İnsanlar neden dua ediyor?

İnsanlar birden fazla sebepten dolayı dua ediyorlar. Ancak her durumda dua aslında bir talep ve yöneliş içeriyor. Dua eden kişi bilinmek ve işitilmek isteniyor. Kendi faniliğinin bilincinde olarak yaratıcı iradeye başvuruyor.

Dua gerçekten kabul olunmakta mıdır?

Dua eden insan onun kabul olacağına inandığı için dua ediyor. Kabul olunmayacağına inandığı zaman zaten dua etmeyi bırakır. Duayı mümkün kılan kabul olunacağına olan inançtır.

Bazı şartlar yerine getirildiğinde duanın kabul olmaması düşünülemez. Dinlerin temelinde bu inanç vardır. Bütün önemli dinler gerekli şartlarda dua edildiğinde bunun mutlaka gerçekleşeceğini vaaz ederler. Bu şartların başında tam bir teslimiyet, yaratıcı iradeye bağlılık, samimiyet ve daha benzer davranış ve düşünüş şekilleri geliyor.

Dua eden kişi bunun karşılığını elle tutulur bir şekilde almakta mıdır?

Dua yaratıcı ile bir iletişimdir. Yaratıcıyla iletişime geçen kişi belli bir zamandan sonra içsel bir değişime uğrar. Bu içsel değişim süreç içerisinde dışa vurarak düşünce, duygu ve davranışlara yansır.

Sorulara kısaca böyle cevaplar verdikten sonra sohbetimizi biraz daha detaylandıralım.

İstemek, talepte bulunmak ve böylece işitilmek, bilinmek.

Geçmiş çağlarda olduğu gibi modern zaman insanların, post modern zaman insanların sorunlarında, sıkıntılarında, çıkmazlarında, güvensizliklerinde, arayışlarında ve daha başka şeylerinde duaya ihtiyaç duyuluyor. Bunlara ek olarak bir

başka boyut da varoluş ile ilgili sorularda veya arayışlarda duanın katkılarıdır.

Dua önemli ve etkilidir. İnsanın duygularında, algılarında, hislerinde, düşüncelerinde etki ve değişim yapabiliyor. Bu değişim hayatın her alanında yansımaları bulmaktadır. İnsanın yalnız olmadığı, her şart ve koşul altında yüce bir Yaratıcı olduğu ve insanın bu yaratıcıyla her daim birlikte olduğu hissi, düşüncesi herkesi olmasa bile çokça insanı motive ediyor. Bu motivasyonun insan kişiliği üzerinde önemli bir etkisi vardır. Bu motivasyon ile kişi daha bir canlı, daha bir istekli, öz güven sahibi olabiliyor.

Bizleri ve şu sonsuz, sınırsız alemleri yaratan bir Yaradan var. O Yaradan her dem bizimledir. Bizlere şah damarımızdan daha yakındır. Bizi biliyor ve işitiyor. Her şeye gücü yeten odur. Esirgeyen ve bağışlayandır. Rahman ve rahim olandır. Merhameti sınırsız olandır. Ona inanıyor, güveniyor ve bütün benliğimizle teslim oluyoruz.

Evet, sohbetimizi bir dua ile bitirelim.

Bismişah Allah Allah

Vakitler hayır ola

Hayırlar feth ola

Cümle kötülükler def ola

İnanan gönüller şad u abat ola

Yerlerin, göklerin ve cümle alemlerin Yaratıcısı

Sana inanıyor, sana sığınıyor, yalnızca senden medet umuyoruz.

Yolumuzu yolsuza, işimizi arsızla düşürme

Sonsuz denizinde temiz bir damla olmaktır arzumuz

Bizi dergahından mahrum eyleme

Bizi, ailemizi, dostlarımızı ve cümle insanları doğruluktan ayırma

Dilde dileklerimizi, gönülde muratlarımızı hasıl eyle

Sana inandık, Sana sığındık, yalnızca Senden medet umanlarız

Rahmetini ve bereketini bizden esirgeme

Gerçeğe Hü

Ölümden Kim Korkar

Yaşamın gayesine ters bir şekilde yaşamını yaşayanlar korkar ölümden.

Hırsı, kıskançlığı, bencilliği, öfkeyi yaşam biçimi haline getirip maddi ve siyasi egemenlik için zulmü, baskıyı, acımasızlığı meşrulaştıranlar korkar ölümden.

Kainat ile kıyaslandığında toz zerreciği dahi olmayan yer kürede, yaşamış olduğu ortalama 70 yıllık ömürde anlam, idrak, tefekkür, sevgi, hoşgörü, barışıklık yerine dedikodu, gıybet, ahmaklık, yıkıcılık, edepsizlik yapanlar korkar ölümden.

Kim korkmaz ölümden?

Kendisi, çevresi, doğayla, cümle varlıkla barışıklığı esas alanlar korkmazlar ölümden.

Anlam verebilen, empati yapabilen, dini ve dili, rengi ve cinsiyeti, sınıfı ve ulusu ne olursa olsun insana saygıyı yaşam biçimi haline getiren korkmaz ölümden.

Cüzi iradesi dahilinde, elinden geldiğince iyilikler yapan, güzellikler oluşturmaya çalışan, kardeşlik ve dayanışmayı her zaman ve zeminde sunanlar korkmazlar ölümden.

Anlamına uygun bir şekilde yaşamak ölümü gönül rahatlığıyla karşılamak demektir. Ölümden korkmak bir yana yeni bir başlangıcın (sonsuzluğun) heyecanı ile karşılamaktır ölümü.

Anlamına uygun bir yaşamın sahibi olanların ölüm ve ötesi ile ilgili bir kaygıları, çekinceleri yoktur. Cehennem çukurları ile ilgili bir korkuları yoktur. Böylesi bir yaşamın sahibi olanlar için ölen sadece tendir, can ölesi değildir.

Sözlerimizi William Shakespeare'n bir şiiri ile bağlayalım.

İnsanların çoğu sevmekten korkuyor,
Kaybetmekten korktuğu için.
Sevilmekten korkuyor,
Kendisini sevilmeye lâıyk görmediği için.
Düşünmekten korkuyor,
Sorumluluk getireceği için.
Konuşmaktan korkuyor,
Eleştirilmekten korktuğu için.
Duygularını ifade etmekten korkuyor,
Reddedilmekten korktuğu için.
Yaşlanmaktan korkuyor,
Gençliğinin kıymetini bilmediği için.
Unutulmaktan korkuyor,
Dünyaya iyi bir şey vermediği için.
Ve ölmekten korkuyor,
Aslında yaşamayı bilmediği için.

Bilinmek, Anlaşılmak, Gerçekleşmek, Var Olmak

Bilmek/bilinmek, anlamak /anlaşılmak, gerçekleşmek /gerçekleştirmek, var olmak/ var etmek...

Cüziden külliye, damladan okyanusa, arzdan arşa, katreden sonsuzluğa, yokluktan varlığa, varlıktan hiçliğe, hiçlikten her şeye...

Canın bedenleşip yokluk aleminden varlık alemine çıkmasının elbette ki soylu sebepleri var. Öyle gelişigüzel oluşmadı bütün bunlar.

Her gerçekleşme, var olma, bilme/bilinme/bilince çıkarılma öyle zahmetsiz olan şeyler değildir. Bedel gerektiren, emek gerektiren, çaba ve çalışma gerektiren şeylerdir.

Amaç ve esas olan canın kemalet mertebesine ulaşmasıdır. Ham ervahlıktan çıkıp adım adım bilgelik yolunda yürüyüp kemalet mertebesine ulaşarak Hak ve hakikati bilip öylece geldiği kaynağa geri dönmektir. Gerçekleşmiş olarak, bilmiş ve bilinmiş olarak dönmek ve böylelikle gerçeğin kendisi olmaktır.

İnsanın ana rahmine düşüp gelişmeye başlaması, süreç içerisinde anne karnındaki gelişimini tamamlayıp dünyaya gözlerini açması, çocukluk, gençlik, olgunluk ve yaşlılık derken ömrünün tüm evrelerini yaşaması ve nihayetinde geldiği yere geri dönmesi...

Aslında anne rahminde başlayan, ömrün son evresi olan yaşlılığa kadar giden süreç tümüyle gelişme evreleridir. Yani anne karnındaki cenin hali ile yaşlılık hali arasında geçen

zaman, bir anlamıyla ruh/can için her zaman çocukluk evreleri, hatta anne karnındaki cenin evreleridir.

Bedenen çocukluktan çıkıp ergen olmak, genç olmak, yaşlı olmak süreçleri her zaman can için geçerli değildir. Can, bir çok boyutuyla her zaman bebektir.

İnsan-ı Kamil ile hedeflenen beden gibi canında gelişmesi ve büyümesi, kendini bilmesi ve kendini bilmiş olarak geldiği kaynağa dönmesidir.

Canın olgunlaşmasını, kemalet mertebesine ulaşım gerçekleşmesini tüm ömre yayılmış bir süreç olarak görmeliyiz.

Tüm ömrümüz boyunca yaptığımız, ettiğimiz her ne varsa, aslında öz olarak bizleri bu hedefe, yani İnsan-ı Kamil hedefine götürüyor -veya bu hedeften alıkoyuyor yapıp ettiklerimiz-.

Belkide bir çok boyutuyla yaşadığımız sorunların, zorlukların, sıkıntıların kemalet yolunda olgunlaştırıcı işlevi vardır.

Bize ilk etapta çok anlaşılmaz gelse de, bizleri oldukça hırpalayıp güçten takatten düşürse de belkide bu yaşanan zorlukların, çekilen sıkıntıların yaşanılması gerekmektedir.

Elbette günlük yaşamımızda karşılaştığımız her zorluk, her güçlük, her sıkıntı aynı manaya gelmeyebilir de. Bazı yaşadığımız ve bizlerin egoistliği, bencilliği sonucu oluşmuş sıkıntıların bizleri kemalet yolunda eğitmeyebileceği gibi engelleyici olması da mümkündür.

Bizler yinede yaşadığımız zorluk ve sıkıntıların bizler için kemalet yolunda çekilmesi gerekenler olarak algılayıp tam bir teslimiyet ve bağlılıkla yolumuza devam edelim.

Teslim olmuş olarak yola devam etmek, irademiz dahilinde ne varsa sonuna kadar götürmek ve irademiz dışında olanlara ise eyvallah demektir.

Burada belki anlaşılmayan veya her zaman yanlış anlaşılmaya müsait olan durum, irade dahili ve irade dışı ayrımıdır.

Dünyaya gelmek bizler için irade dışı bir olgudur.

Gerçekten öyle midir?

İlk bakışta öyle gelse bile özünde tartışılabilinir bir durumdur bu.

Yani milyonlarca sperm arasında nefes nefese bir yarış sonucu birinci gelinip döllenme başlıyor. Bu durumda acaba irademiz devre dışı mıdır? Öyle görüldüğü halde acaba gerçekten öyle midir? (Belkide irademiz Bezm-i Elest ile mevcuttur)

Konuyu dağıtmadan devam edelim.

Diyelim ki dünyaya gelmek irademiz dışı bir durumdur. Annemizi-babamızı, ırkımızı, sosyal çevremizi kendimiz belirlemiyoruz. Yine bizlerin elinde olmadan, mesela sakın şekilde, arabamızla kurallara son derece riayet eder şekilde yolumuzda giderken ters yola giren birisinin bize çarpması ve bu çarpma sonucu Hakka yürümemiz gibi irademiz dışında gelişen bir olayla son bulsun ömrümüz. Yani doğum ve ölüm ve daha başka sebepler/sonuçlar bizlerin iradesi dışında, bizlerin caba ve çalışmasından bağımsız olarak, bizlerin iradesine rağmen şekillensin.

Böyle olsun.

Peki bunların dışında irademizin belirleyici olduğu sayısız durum yok mu?

Var.

İşte kemalet, olgunluk, bilgelik, gerçekleşme, bilme/bilince çıkarmada bu varların sonucudur. Yani sonuç itibariyle bizlerin iradesi dahilinde olanlar belirliyor çok şeyi (her şeyi).

Bizleri cüziden külliye, vardan yoka, yoktan her şeye, her şeyden hiçliğe götüren irademiz oluyor.

Her şey bir küçük kıvılcımla başlar. Koca yangınlar gibi. Küçük bir bilgi kırıntısı, sadece bir söz, yüreğe giden bir bakış bile bazen bizlerin ilk kıvılcımı olabilir.

Bazen bilgi anlamında çok şeyler bilmek gerekmiyor. Elbette bazı temel bilgileri öğrenmek ve bilmek gerekiyor. Bunun için algılarımızın, duyularımızın açık olması yeterlidir.

Bunun dışında öyle insanüstü mucizeler gerekmiyor.

İnsan öyle tesadüfen meydana gelmiş bir varlık değildir. Hakkın katından, Haktan gelip beden sahibi olmuştur.

İnsan soyludur ve soylu kalmalıdır.

Soylu kalmanın yolu bunun bilincinde olmaktan geçer.

Haktan geldiğini ve yine dönüp bütünleşeceği yerin orası olduğunun bilincine varmış olan kişi bunun gereklerini yerine getirir.

Neden batin alemde zahir aleme geldiğini sorgulayıp cevap veren kişi verdiği cevaba uygun bir yaşamın, yani soylu bir yaşamın, sırr-ı hakikate vakıf bir yaşamında sahibi olur.

Başlangıçta dediğimiz gibi: yoktan varlığa, varlıktan hiçliğe, hiçlikten her şeye...

Ölmeden Önce Ölmek

Nedir ölmeden önce ölmek?

Ölmeden önce ölmek, Dört Kapı Kırk Makamı adım adım-aşama aşama öğrenip, anlayıp, içselleştirip yaşamına aktarmakla, her nefes alış verişine aksettirip yön verir hale getirmekle elde edilen bir makamdır, aşamadır.

Ölmeden önce ölmek, yaşamın zirve noktası, en üst aşamasıdır.

İnsanın cümle hakikat sırlarına vakıf olduğu, Hakkın gerçeğinin tüm çıplaklığıyla bilincine ulaştığı, öteleri yakın eylediği, Batının (gizlinin) aşikar olduğu...

Ölmeden önce ölmek, cümleden de anlaşılacağı gibi ölmeden, yani bedenen ölmeden ölmektir. Bedenen sağlıklı olup ruhen (can olarak) ölmektir. Ölenin ancak vakıf olduklarına, nail olduklarına, yaşamış olduklarına ulaşıp yaşamaktır.

Bu mümkün mü?

Ölmeden önce ölmek sadece bir teori, uygulaması olmayan imkansız olan, gerçek hayatta asla olmayacak bir şey mi?

Hayır. Ölmeden önce ölmek ve böylece Hakkın gerçeğine ulaşmak, hakikat sırlarına vakıf olmak mümkün. Tarih boyunca bir çok yol sürenimiz bu aşamaya ulaşmışlardır.

Her insan, idrak ve ikrar sahibi, anlayış ve feraset sahibi her insan gayret ve cabayla Dört Kapı Kırk Makamın yol göstericiliğiyle bu onura erişebilir.

Elbette ki bu yaşamın zirve noktası, gerçeği, asıl yaşamın kendisi olması hasebiyle çokça kişi bu merhaleye ulaşamayabiliyor. Yani istek, gayret ve çaba sahibi olmak bazı

kimseler için yeterli olmayabiliyor. Ancak bu durumda bile, bunu hedefleyenler diğer insanlardan çok çok ileri bir aşamadalar.

Her yönüyle bir ileri aşamadır bu.

Ölmeden önce ölmeyi hedefleyenler için verilen emekler, uğraş, çaba boşuna değildir. Bu hedef doğrultusundaki her nefes alış veriş dahi kişinin gelişimine katkı, yaşamına anlam, düşüncelerine derinlik, algılamasına boyut, duygularına yoğunluk olarak geri dönmektedir.

Bazı şeyler vardır ki ne kadar yazılırsa yazılsın, anlatılırsa anlatılsın, en ince detayına kadar izah edilirse edilsin, yinede her anlatım var olan gerçekliği anlatma noktasında eksikliklerle doludur. Aynı durum Dört Kapı Kırk Makam için, insan-ı kamil için, ölmeden önce ölmek içinde geçerlidir.

Dilimiz döndüğünce, fikrimiz yettiğince anlatmak gerekiyor. Ancak teoriden ziyade bu merhaleye ulaşmak ancak ve ancak uygulamayla mümkündür.

Nasıl olacak bu uygulama?

İbadetle, tefekkürle olacaktır. Yani bütünlüklü olarak kişinin kendisini katmasıyla olacaktır. Adeta kişinin bu yolda kendisini lime lime edip, parçalara ayırıp yeniden ve daha mükemmel şekilde kendisini oluşturmasıyla olacaktır.

Ölmeden önce ölüp ölümsüzleşenlere aşk ile.

En Kötü Durumlara ve Olumsuz Sonuçlara Hazırlıklı Olmak

On yıl sonra maddi ve manevi olarak hangi aşamada olacağımızı biliyor muyuz? Bırakalım on yıl sonrasını yarımızın planladığımız gibi olacağının zerre kadar garantisi var mı?

Hayır, yok. Üç dakika sonrasının bile nasıl olacağının bir garantisi yok. Yaşamımızda olumlu ve olumsuz her an her şey olabilir.

Yaşamımızda her an her şey oluyor da.

Bazı şeylerin sonuçlarını daha yakıcı yaşıyoruz, bazılarını daha az hissediyoruz, bazıları direkt olarak mevcut yaşamımızı alt üst ederken bazıları da daha az etkili oluyor.

Sonuçta yaşamımızda bizlerin iradesi, çabası, gayreti, çalışması dışında pek çok şeyler gelişmekte, yaşamımıza yön verip bizlerin ruh, duygu, düşünce alanlarını şekillendirmektedir.

Keşke hayat istediğimiz, planladığımız, arzu ettiğimiz gibi akıp gitse. Keşke şu kısacak ömürde gülümsemelerimiz daim, sevinçlerimiz sonsuz, kahkahalarımız volümlü, dostluklarımız ebedi, ayrılıklar kavuşmalı olsa...

Keşke hüznlerimiz anlık olsa, acılarımızın izleri silinse, kederimiz sevincin yanında deryada damla olsa...

Kısacası hayat anlam ve mutluluk dolu olsa.

Oysa öyle olmuyor. Kaygılar, kederler, yenilgiler, çaresizlikten sıkılan yumruklar, kendini ifade edememenin sonucu kenetleninceye kadar sıkılan dişler, anlayışsılıklar, parasızlık,

ötelenmişlik, kendi yurdunda gurbetlik ve daha sayılmayacak nice nice olumsuzluklar...

Bütün bunlar hayatın bir gerçeği. Kabul etmek istemsek de her an yaşamakta olduğumuz, her an yaşamakla karşı karşıya olduğumuz acıtıcı gerçekler.

Peki ne yapacağız? Nasıl bütün bu kaygılarla, yenilgilerle, ayrılıklarla, anlayışsızlıklarla, parasızlıkla mücadele edeceğiz?

Şüphesiz ki her şeyin bir çaresi vardır. Yoksa bile mutlak bir yerlerden ne edip bir çare bulup üretmek gerekiyor. Çünkü yaşam değerli, yaşam güzel.

Yaşam, yaşanması gerekendir.

Ne yapacağız? İlk başta yapmamız gereken hayatın gerçeklerini kabul etmemizdir. Yok sayamayız bu gerçekliği. İnkâr etsek, yok saysak bile yok olunmuyor bu acıtıcı gerçekler. Onun için her an her şeye hazırlıklı olmamız gerekiyor.

En çok neden korkuyoruz? Mesele gecenin bir yarısı telefonumuz uğursuz bir şekilde çalabilir ve biz güzelim uykumuzdan ağlayan bir ses ile uyandırılabiliriz.

Belki en sevdiğimizi, oğlumuzu-kızımızı, annemizi-babamızı, eşimizi, dostumuzu kaybetmişizdir. Bu durum herhalde insanı en çok yaralayan, çaresiz bırakan durumların başında geliyor. Yani bir yakınımızı, amansız ve zamansız bir şekilde kaybetmemiz demek bizler için o an yıkımların en büyüğüdür. Dilimizin tutulduğu, yüreğimizin ağzımıza geldiği, ellerimizin tutmadığı, ayaklarımızın bir adım dahi atacak gücü bulamadığı,

beynimizin kilitlendiği bir durma halidir; dünyanın ve onunla beraber her şeyin durduğu bir zamandır o an.

Gerçekleri kabullenmeliyiz. Zorda olsa bunu kabullenmek bizlerin yararına olan bir davranış ve düşüncedir.

Bizler elbette uğracağız. Her gün, her an daha iyisini, daha güzelini, daha doğrusunu oluşturabilmek için elimizden geleni yapacağız. Gayret göstereceğiz, kafa ve yürek yoracağız ve bunların sonucunda mümkün merteye anlamlı, huzurlu, mutluluk dolu bir yaşamın sahibi olacağız. Diğer yandan bazı durumlarda da, yani çabamızın, gayretimizin, fikrimizin, davranışımızın yetmediği, çare olmadığı durumlarda -ölüm gibi-, bizden daha büyük bir iradenin var olduğuna inanarak tevekkül içinde sabır edeceğiz.

Bazılarımızda öyle bir hale geliyor ki kaygılar, evhamlar ve benzer haller, o hallerden dolayı bile bazen yaşam bize dar gelebiliyor.

Korkuyoruz. “Ya çocuklarımızın başına bir şey gelirse, ya şu kötülükler meydana gelirse, ya şunu şunu kaybedersem ne yaparım, ya şurada şu olmazsa ben ne yaparım” gibi nice nice yüreğimizi ve beynimizi kemiren ve bizlerin yaşamdan alması gereken güzellikleri almamıza engel olan nice nice kaygılar...

Onun için her an her şey olabilir ve bu olabilecekleri da bizlerin önleme imkanı ne yazık ki yok. Öyleyse inanarak ve tevekkül göstererek bazı olumsuzlukları aşabiliriz.

Kendimize sıkıntı ve eziyet etmemizin bir anlamı var mı?

Bazen ne yapsak da, etsek de boş. Olacak olan bir şekilde yine oluyor. Bize düşen elimizden geleni yapmak, irademiz

dahilinde olan ne varsa yerine getirmek ve bunun sonucunda gönül rahatlığı ve huzuruyla başımızı yastığa koyup dışımızdaki yüce iradeye niyaz eylemektir.

Dünya, bizler olmadan da vardı. Bizler gittikten sonrada varlığını sürdürecektir. Dünyanın ömrüyle bizlerin ömrünü kefeye koyduğumuzda dünyanın ömrünün saniyesini bile etmiyor bizlerin 70-80 yıllık ömrü. O halde nedir bu korkular, kaygılar, gerçekleşmesi mümkün olmayacak olan nice şeylere gereksiz hayıflanmalar...

Biz elimizden geleni yaptık, yapıyoruz. Zekamızın, eğitimimizin, bilgilerimizin yettiğince irademiz dahilinde olan ne varsa ortaya koyduk. Buna rağmen yinede çok şeyler gelişmeye devam ediyorsa ve bu gelişmeler bizlerin hayatında olumsuzluklar olarak boy gösteriyorsa gülüp geçmekten başka yapacak pek bir şey yok. Çünkü zaten yapılması gerekenleri yapmışız.

Gereken ne varsa yapmışsak ve buna rağmen hayat bizlerin istekleri ve amaçları dışında başka başka yollar çizmişse bizlere yapacak bir şeyimiz yok demektir. Elbette son nefesimize kadar irademiz dahilinde olan yaşama yön verme çabamız, gayretimiz tartışmasız devam edecektir. Ancak bununla beraber bizler her olumsuzluğu da soğukkanlı bir şekilde karşılamalı ve bu irademiz dışında gelişen olumsuzluklara hayıflanmadan, olabildiğince üzülüp kendimizi harap etmeden sabır göstermeli ve şart altında yaşama tutunmaya devam etmeliyiz.

Esas Olan Sevgi, Barış, Kardeşliktir

Adem'in çocukları olan Habil ile Kabilden bu yana yer yüzünde savaşlar, kötülükler, düşmanlıklar, yıkımlar, açlık, sefalet... hiç bir zaman eksik olmadı.

Sevgi, huzur, dostluk, kardeşlik atmosferindeki bir yaşam her zaman için ötelere ertelendi. Esas alınması gereken böylesi bir yaşam iken, esas alınan çoğunlukla savaşlar, düşmanlıklar, hoşgörüsüzlük, ötekileştirme, baskı altına almak oldu. Dostluk, kardeşlik, sevgi, huzur, barış hep lafta kaldı. Gücü yeten yetene bir dünyada yaşadı, -yaşıyor, yaşayacak- insanoğlu.

İnsanoğlunun sevgi ve barış içerisinde bir arada yaşaması neden ötelere ertelenir ki?

Bu dünyada sevgi ve barışın hakim olduğu, kardeşliğin ve dostluğun esas alındığı, farklılıkların zenginlik olarak algılanıp saygı duyulduğu zamanlar mutlaka olacaktır, olmalıdır.

Adem peygamberin çocuklarının savaşı ilelebet sürmemeli. Belki tam anlamıyla, mutlak olarak düşmanlıklar asla bitmeyecektir. Ancak düşmanlıkları en asgari düzeye indirmek, savaşları engellemek ve farklı olana saygıyı hakim kılmak (Yunus Emre'nin muazzam deyiimiyle “cümle yaratılanı yaratandan dolayı sevmek”) mümkün.

İşte bu mümkünlüğün olması için dinler, inançlar, ideolojiler, öğretiler önemli “araçlardır”.

İnsanın huzuru, kardeşliği hakim kılabilmesi, anlamlı ve mutlu bir hayatın sahibi olabilmesi için araç bazen amaç haline geliyor ve aracın kendisi sorun çözmek yerine sorunları, düşmanlıkları derinleştiriyor, savaşlara sebebiyet veriyor.

Genel olarak böyle. Her ideoloji, din, inanç öz olarak insana anlamlı ve mutlu bir hayat için vardır. Eğer inanç, ideoloji, din insana huzur, barış, esenlik yerine savaş getiriyorsa, var olan sorunları çözmek yerine sorunları daha da katmerleştiriyorsa, insanları birliğe yönlendireceğine daha da ayrıştırıyorsa; o zaman bunun irdelenmesi ve hiç bir kutsalın arkasına saklanmadan, demagoji ve kuru propagandaya taviz vermeden ret ve mahkum etmek gerekiyor.

Alevilik inancına mensup olan Aleviler olarak şunu rahatlıkla diyebilir ve bununla övünüp gurur duyabiliriz: geçmiş tarih bir yana, son yüzyılda biz Aleviler hiç bir kimseyi inancı farklı diye katletmedik.

Biz Aleviler inancı farklı diye hiç kimseyi katletmedik ama ne yazık ki aynı durum başka dinlerin, inançların mensupları için geçerli değil. Ne yazık ki hala birileri kendi inançlarını, dinlerini, ideolojilerini “yegane ve şaşmaz doğru” diye kabul ediyor ve kendisi dışındaki her farklılığı yok etmek istiyor. Şartlar ve ortam uygun olduğunda da kutsal değerler ve doğrular adına hiç çekinmeden kendisinden farklı inanıyor ve düşünüyor diye acımasız şekilde insanları katledebiliyorlar.

Meşru savunma dışında hiç bir öldürme doğru değildir. Bir insanı öldürmek tüm insanlığı öldürmektir. Hele din adına, inanç adına, ideoloji adına insan öldürmek asla ve asla kabul edilmez bir davranıştır.

Dini, inancı, düşüncesi, rengi, cinsiyeti bizden farklı diye insanları öldürmek, düşmanlık gütmek her zaman için reddedilmesi gerektir.

Düşmanlık yerine kardeşlik, dostluk, dayanışma, barış, sevgi ve saygıdır esas alınması gereken -ve aynı zamanda doğru olanda budur-.

Şimdi olmasa bile eninde sonunda bu anlayış yer yüzünde (tam anlamıyla hakim olmasa bile) dominant olacaktır.

Düşmanlık yapan, insanın mutluluğunu ve huzurunu esas almayan, insanlar arasındaki farklılıkları zenginlik ve değer olarak görmek yerine yok edilmesi gerekenler olarak görenler insanlığın vicdanında mahkum olacaklardır. Buna karşın dostluğu, saygıyı, barışı öğütleyip savunanlar ise her zaman için insanlığın gönlünde taht kuracaklardır.

Kutsal değerlerin arkasına saklanıp insanı yok etmeyi öneren/yok eden inançların, dinlerin, ideolojilerin geleceği yoktur. Belli dönemler bu türden dinler, ideolojiler hakim olsa da uzun vadede insanları kutsal değerler adına katleden bir yapının geleceği olmayacaktır.

İnsanı esas alan, insanın huzurunu ve mutluluğunu merkeze koyan, farklılıklara saygı gösteren, şiddeti ve savaşı reddeden inançlar, düşünceler, ideolojiler belki kısa vadede olmasa bile uzun vadede insanlık tarafından hak ettikleri ilgi ve konumda olacaklardır. Başka bir deyimle barışçıl, insancıl, savaş karşıtı bu inançlar, düşünceler, eylemler geleceğin insanını şekillendirecektir.

Bu noktada “Aleviliğin geleceği yok, çünkü Aleviler şiddet yöntemini benimsemiyor, bu yüzden Alevilik yok olacaktır, Alevilik karşıtları ve yer yüzündeki daha başka inançlar hiç çekinmeden inançlarını şiddet ve zorbalıkla dayatıyorlar” türü

söylemler görünürde mantıklı olsa da esasta bizler için bir değeri yoktur.

Biz Aleviler meşru savunma dışında her türlü şiddeti, baskıyı, dayatmayı, zorbalığı reddediyoruz. Hiç bir kutsal değer adına insanın katledilmesini doğru bulmuyoruz. Elbette ki temel insani haklarımızı almak için mücadele edeceğiz/ediyoruz da. Ancak karşıtlarımız ne kadar da din-iman adına zulüm yapıp insan kafası kesse de bizler asla onların yaptıkları zalimlikleri yapmayacağız. Kurbanlık koyun olmadığımız gibi var gücümüzle de savaş ve düşmanlığa karşı olacağız. Şiddet ve savaş yerine en küçük bir imkan olsa bile onu kullanıp barıştan, kardeşlikten vazgeçmeyeceğiz.

İnancımızın temeli de budur.

Sevgi, barış, dostluk, sevinç kahkahalarının yükseldiği dost sofralarında yaşamın güzelliklerini paylaşmak. Pir Sultan Abdal'ın deyimiyle “dünyanın cennet olmasını” sağlamak. Cennet bir dünya zalimlikle, sömürüyle, düşmanlık, kan ve can alarak inşaa edilmez.

Sözlerimizi 1993 yılında Sivasta sırf inancı farklı diye katledilen Alevi ozan Nesimi Çimen'in insanlığı barışa ve kardeşliğe davet eden şiiriyle bitirelim.

Dünya cennet olsun yaşasın insan

Gelin barışalım dökülmesin kan

Son bulsun savaşlar kesilsin figan

Barış güvercini uçsun Dünya da

Hakka Teslimiyet

Hakktan gelen, Hakkın olan, Hakkın bize emanet olarak verdiği ve Onu/kendimizi bilmemiz için bize sunmuş olduğu bizi; Hakka teslim etme konusunda sıkıntılar yaşıyoruz.

Hakka teslimiyeti, kula veya maddiyata teslimiyet ile karıştırıyoruz.

Oysa varlığımız Hakktan geliyor, geri gideceği yer yine orası. O halde neden aradaki bu dönemde özümüzü Hakka teslim etmeyelim ki?

Özümüzü, cümle varlığımızı Hakka teslim etmek, bunu yapmaya çalışmak bile kemalet yolunda önemli bir merhaledir.

Hakka teslimiyet, öyle sanıldığı gibi miskinlik, tembellik, sorumsuzluk değildir. Veya irademiz dahilindeki bazı olaylara bile duyarsız kalmak, başka etkenlerin/insanların bizleri yönetip yönlendirmesi değildir.

Bilakis, Hakka teslim olma bilincine gelmiş bir kişi, sanılanın tersine iradesini daha çok ortaya koyan ve gelişmelerin takipçisi olmaktan çıkıp yönlendiricisi olmak konumundadır.

Kişi, Hakka teslim olmakla birlikte belli bir bilinç ve ahlak düzeyinde, inanç ve ikrar boyutunda olduğunun ayırdını da oluyor.

Bu bilinç ile iradesini daha çok kullanıyor. Kendi yaşamında başlayarak iletişim içinde bulunduğu herkes ve her şey için takipçi olmaktan çıkıp yönlendirici oluyor.

Yaşadığı her anı Hakka teslimiyetin vermiş olduğu huzurla anlamlı ve mutlu olarak yaşıyor.

Gündelik yaşamın getirmiş olduğu, geçim sıkıntısı, hastalıklar, çaresizlikler, anlayışsızlıklar ve daha başka pek çok olumsuzlukların giderilmesi noktasında daha çözüm getirici oluyor.

Kendisinden başlayarak insan, doğa ve toplum için olumlu olanların sayısını arttırmaya, kötü ve çirkin olanlarında sayısını azaltmaya başlıyor.

Tekrar altını çizelim ki Hakka teslimiyet, sanılanın tam tersine boyun bükme, biat etmek, haksızlık ve zalimlik karşısında susmak, kötülüklere onay vermek, çirkinliklere ortak olmak değildir. Hakka teslimiyet; varlık bilincinin gelişmiş olması ve kişinin özündeki Hakkı bulması neticesiyle aslında yüceliklere merdiven dayamaktır.

Erenlerinde buyurduğu gibi, 'ne varlığa sevinmek, ne yokluğa üzülme, yalnızca ve yalnızca o sonsuz kaynağın dahilinde olmaktır muradımız.'

Ne mutlu özünü sonsuz kaynağın özü ile buluşturup hemhal etmiş olanlara.

Ne mutlu kendi varlıklarını gelmiş oldukları asıl varlığa katmış olanlara.

Ne mutlu her dem o sonsuz varlığın kendi varlıklarıyla beraber olduğunun bilincinde olanlara.

Ve ne mutlu Hakka teslim olmuş olarak sonsuz özgürlüğe kavuşmuş olanlara.

Kırk Erkanında Okunacak Gülbenk

Bismi Şah Allah Allah,

Rahman ve Rahim olan Allah'ın ismiyle, Muhammed Mustafa'nın ve onun Ehli Beyit'inin himmetiyle!

Allahümme salli ala seyyidine Muhammed ve ala Ali seyyidina Muhammed evladı Muhammed. Hakk'la ilahe illallah, Hakk birsin Muhammed'en Resulullah, Aliyün Veliyullah, Ehli Beyt'i Keremullah, Mürşidi Kâmilullah, şefaata kıl ya Resulullah.

Ya Rabbi !

Özümüz, aslımız ve yüzümüz sana dönüktür.

Burada, dile getireceğimiz her türlü eşsiz hamd ve sena, ancak sana mahsustur.

Bütün salat'ü selâmlar, rahmet ve selâmetlikler, iki cihan güneşi Muhammed Mustafa ve onun Ehl Beyt'ine olsun!

Bilinen, bilinmeyen, görünen ve görünmeyen, sayısız âlemleri yaratan yüce Allahım, biz huzura geldik, gülbenk için ellerimizi sana açtık. Senin rahim, gafur olduğunu biliyoruz. Rahmet ve rahim ismi şerifinle tecelli eyle, ellerimizi boş döndürme, ya Rabbim!

Alemlere rahmet olarak gönderdiğin sevgili Peygamber hürmeti ile Hakk'a yürüyencanımızın günahlarını af, mekânını nur eyle Ya Rabbim.

Ya Rabbi, okuyacağımız bu gülbengi dergahı izzetinde kabul eyle, Hakk'a göçen canımızın ruhunu şad nurunu bol eyle!

Ey bağışlaması ve ihsanı sonsuz olan Allah'ım,

sana dönen canlarımızın ayıplarını ört, kalplerini pak, günahlarını af, topraklarını bol eyle!

Ey yeri ve göğü yaratan, gizli ve açık her şeyi hakkıyla bilen ve bütün varlıkların yücesi Allah'ım, Muhammet Mustafa hakkı için, Ali'yel Murtaza hakkı için, ol Şah-ı Kербela'daki Hüseyin'in hakkı için, Hakk'a yürüyen canımızdan şefâatını esirgeme!

Ya Rabbi,

Her şeye kadir, gönüllere şifa veren sensin, Hakk'a yürüyen..... canımız için ellerimizi sana açmışız, bilerek veya bilmiyerek işledikleri bütün günahlarını bağışla, rahmetini ondan esirgeme!

Ya Rabbim,

Kemlik bizden kerem senden.

Tur'da Musa hakkı için,

Çarmıhta İsa hakkı için,

Miraçtaki Muhammed Mustafa hakkı için

Nuh Nebi hakkı için, senin yüce ismini zikreden canların dualarını ve lokmalarını kabul eyle!

Yüce yaradan sana sığınıyoruz.

Evliyalar aşkı için,

Erenlerin ,Ermişlerin, dervişlerin aşkına,

Üçler, Beşler, Yediler aşkına,

Hakk'a yürüyen canımızdan rahmetini esirgeme!

Canların akibeti, Hakk'a yürümektir.

On İki İmam hakkı için,

On Dört Masum'u pak hakkı için,

On Yedi Kemerbestler'in hakkı için,

Kırkların hakkı için, Ehlibeyt hakkı için onlara şefaath kıl ya
Resulullah.

Bütün Mümünlerin aşk-ı için,

“En-el Hak” diyen Mansur hakkı için,

Derisi yüzülen Nesimi hakkı için,

Kuyuya atılan Yusuf Peygamber hakkı için,

Eyüp Peygamber'in sabrı hakkı için, Hakk'a yürüyen canımızı,
Ulu Divanında mahcup ve mahrum etme ya Rabbi!

Ya Rabbim,

Hazreti Pirin aşkı için,

Mürşid'i kâmil aşkı için,

Evrahi Paklar hakkı için,

Hakk'a yürüyen canımızın ruhunu şad eyle!

Ya Allah, Ya Muhammet, Ya Ali size sığınıyoruz,

Şanınız yücedir sizin

Sen, yalnız sen Âlimsin, her şeyi en iyi şekilde bilirsin.

Hakimsin, her şeyin bütün hikmetlerine sahipsin,

Okunan gülbenklerimizi verilen lokmalarımızı kabul eyle, Ya
Muhammet Ya Ali.

Herşeye kadir olan Hakk,

Yalnız sana ibadet ederiz ve yalnız senden yardım dileriz.

Doğru giden yoldan ayırma bizi.

Herşeyi çok iyi duyarsın, tövbemizi gülbenklerimizi ve lokmalarımızı kabul eyle Ya Rabbi.

Ya Rabbi! Darına duranlardan himmet ve hidayetini esirgeme. Yönünü sana çeviren canları şefaatten mahrum eyleme.

Hakk'tan başka ilah yok, her yerde var olan O'dur.

O sürekli diridir, kayyum'dur, O kudretin kaynağıdır.

Göklerde ne var, yerde ne varsa yalnız Onundur.

Bizi şefâatından mahrum bırakma Ya Muhammet Ya Ali.

Dinledik boyun eğdik affet bizi Ya Rabbim.

Dönüş yalnız sanadır,

Bizleri ve Hakkın rahmetine kavuşan tüm canları, On İki İmamların aşkı saadetleri için, kusurlarını bağışla, günahlarını af eyle Ya Rabbim.

Ey mülkün Malik'i sahibi olan Allahım.

Ey Rabbimiz, Muhammet Mustafa, Ali'yyel Murtaza hakkı için, hakkın rahmetine kavuşmuş bütün canların günahlarını bağışla, ruhlarını şad, topraklarını bol eyle Ya Rabbim.

Ya Rabbim sana gönül veren canların girdiği yere doğruluk, dürüstlük, çıkacağımız yerden doğruluk ve dürüstlikle çıkar. Katında bize yardımcı ol, güç ver. Bizi yalnız başımıza bırakma, sana sığınmışız Ya Şah-ı Merdan.

Hakk-Muhammed-Ali cümlemizin yardımcısı ola. On iki İmamlar'ın, On Dört Masum'u Paklar'ın On Yedi Kemerbestler'in himmetleri üstümüzde hazır ola. Üçlerin, Beşlerin, Yedilerin, Kırkların, Ricali Gaip Erenlerin hayır himmetleri, saf nazarları üstümüzde hazır ve nazır ola.

Dertlerimize derman, kalplerimize iman, hastalarımıza şifa, borçlarımıza edalar ihsan eyle. Zümre-yi Naci'den, Güruh-u salih'den eyle. Gülbenklerimiz kabul, muratlarımız hasıl ola! Çağırdığımız cümle Erenlerin, Evliyaların, Enbiyaların hayır himmetleri üzerimizde hazır ve nazır ola.

Pirimiz Hünkar Hacı Bektaş Veli'nin yüzü suyu hürmetine bütün canlarımıza ciğer acısı vermeyesin ya rabbim, dualarımızı ve lokmalarımızı sana sunduk sen kabul eyle ya rabbim.

Yönünü Hakk'a çevirmiş canımız, nahak dünyanın sonunda hakk dünyanın başındasın; Hakk'dan geldin Hakk'a gidiyorsun; Hakk Erenlerin katarına didârına nail olasın. Hüküm Rabbil aleminden olsun, kabrin nur, toprağın bol olsun.

Hakk'a yürüyen bu canımızın, geride kalan Anesine, Babasına, kardeşlerine, eşine, evlatlarına, yakın dost ve akrabalarına uzun ömürler, tükenmez sabırlar ihsan eyle ya Rabbim.

Dil bizden, yardım Pir'den, Şefaât Muhammed Mustafa'dan olsun.

Lokma hakkına, Sofra hürmetine, Erenler keremine, Cömertlerin demine.

Hakk'a yürüyencanımız ve aramızdan ayrılıp hakkın rahmetine kavuşmuş olan bütün canlarımız ruhlarına salâvat:

Allahumme salli alla seyyidine Muhammed ve ala Ali Seyyidine Muhammed.

Hakk laa ilahe ilallah. Hakk birsin Muhammed'en Resul'lullah, Ali'yun Veli'yullah. Ehli Beyt'i Kerem'ullah, Mürşüd'ü kâmil'ullah. Şefaat kıl ya Resul'lullah

Kırk Erkanında Okunacak Sofra Gülbengi

Bişmi Şah Allah Allah,

Birlik-Demi'miz hayır ola.. hayırlar feth ola.. şerler def ola...
Hakk Erenler bizleri birlik, beraberlik ve dostluk yolundan ayırmaya...

Yüce Hakk; Üçlerin, Beşlerin, Yedilerin, On İki İmamların, On Dört Masumu Pakların, Onyeddi Kemberbestlerin, Kırkların katarına.. didâr-ına hepimizi nail eyleye...

Hakk, gökten hayırlı rahmetler ihsan eyleye.. Yerden bereketli kısımetler nasib eyleye...

Hakk Sofrası'na gelen arta.. eksilmeye.. yeri Halil İbrahim Bereketi ile dola...

Bu Serdiğimiz Can Lokması'nı hakkiyle kazananların.. hazırlayıp getirenlerin burada hizmet edip sunanların emekleri zayi olmaya...

Yüce Hakk Katında makbul, Muhammed-Ali'nin Didârında kabul ola...

Bu Rızalık Lokması aramızdan göçen canların ruhu esenlikleri için Hakk nezdinde makbul ve kabul göre...

Bu erkânda hizmet gören.. ikram eden canlarımıza.. ve yiyip içen can-dostlarımıza.. Hakk Lokması kuvvet-kudret ve esenlik kaynağı ola... Erkân Lokması cümlemize delil ve Rehber ola...

Ulu Yaratan, yolumuzu yol bilmeze düşürmeye... Kimseyi, zalime, haine, cahile ve namerdin tuzağına düşürmeye... Uğrumuzu karanlığa yol bilmeze uğratmaya... Kimseyi inkâra,

münkire karşı güçsüz bırakmaya.. yolumuz kaim.. birliğimiz ve menzilimiz daim ola...

Pir'imiz sırdaşımız ola.. Hızır yoldaşımız ola... Hakk hizmetlerinizi kabul eyleye...

Ulu Tanrı.. kimseyi açlıkla, sefaletle ıslah etmeye...

Kimseyi ilimden, bilimden uzak.. cehaletle terbiye etmeye!...

Hanemize, soframıza ve nimetimize nâ-hâkk lokma karışmaya...

Pir Divanında yüzünüz ak.. özünüz pâk.. aile efradınızla.. cümle âlemde Pir-i kemâl olasınız...

Ağır acılar görmeden.. dileklerimiz, dua'larımız kabul ve makbul ola...

Ulu Yol'dan kimse ayrı kalmaya.. birliğimiz, beraberliğimiz daim ve kaim ola...

Dârı Mansur'da Pirlere Meydanı'nda, yüzümüz ak ve özümüz pak ola

Şah-ı Şehid'i Deşt-i Kerbela Serdarı İmam Hüseyin'in Dâvası cümlemizin dâvası sayıla...

Dil bizden.. himmet Pirden.. hikmet Hakk-Muhammed-Aliden ola...

Nur-u Nebi.. Kerem-i Ali aşkı ile Rıza Lokması hakkına...Nimeti Kudret ile Sofra hürmetine,

hazır ve gaib gerçek erenler dem-i erkânına... Hüü Ya Ali...

Kaynak: Hasan Delil dede